

4.4.1977

לו ניסיתי לחתוך את ה- *Credo* האני מאמין של חבר קבוץ כאיש ציבור
הייתי מגיש אותו בשלושה פרקים :

1. הצרכיהם של התנורעה, הסטודיאליים.
2. תפקידו של הקבוץ בעיצוב חליכים בחברה.
3. הצדנות במעין של עצמה רוחנית.

את היבט הסטודיאלי למדתי במרכז משק ומצחיר בקבוצי, אבל גיבשתי
ארתו כמצחיר פנים של האחד.

עסתי בחשורה, בבעירת המשק הצער, בгиוסים לתנורעת הגוער,
השעתי את עמי בכל היבטי הפעילות התנורעתית, המשקם החברתיים, החינוכיים
התרבותתיים, על הכאבים ועל היצירה שבת.

למדתי לדעת שלנו בתנורעת צרכיהם בעלי גוון רחב ביותר, גם בתנורעת
חברתית רום אלה הנוראים מבנית משק.

הבנת הלגיטימיות של הצרכיהם - בקרקע, במ ס, בכסף, בכוח-אדם,
במכסות ייזור, במדיניות מחידים - הצרכיהם המכסים את עשייתנו בחקלאות, בתעשייה,
באבאה, במפעל האזרורי, הוליכת אוחז לעסוק בחם בגאותה.

אנדרונים לא רק לעצמו, אנחנו יוצרים נכסים לאומניים והנשל הכלב
חייב להתחלק בין כל חלקי החברה.

לכל היבט ישנו מחדיר שאנו משלמים לשם היוננו באלה.
אבל ישנו מחדיר המוטל על החברה כולה, ארotta אנו משרותם. צרכיהם אלה
מטבעם שייחחבו עם גידול המשימות שאנו לוחחים על עצמנו. צרכיהם מיוחדים
לאזרורים השונים בארץ בהתאם להדרשי החוקה, בגליל, בעמקים, במרכז הארץ או
בנגב.

ארותם הצרכיהם המיוחדים יש לבחון בראיה כוללת, של התישבות בכל הארץ
ועל שליח התנורעת לפועל מתרן סולידריות קבוצית. ליציג ארכיפטביבות את כל
גורני הקשה ולהמנע במחושב מפרשיקולארדים צר, איזה שלא יהיה, של קבוצות או
אזרורים.

המפעל הגדל, המוטל למעשה רק על עצמנו, המפעל החישובי קרב
לפתיחה ממשימה חדשה, ביחס הגליל, בערבה, באזורי גבולות הבשורן.
המפעל הגדל מחייב התישבות עירונית גדולה, אבל נסירנו למד ארונו,
שאורפה של ההחישבות הדעת היא שהיא בא בעקבות ולא מקדים את ההחישבות העוברת.

לו ניסיתי לחתוך את ה- Cold האדי מאמיין של חבר קבוץ כאיש ציבורי
הוichi מגייס אותו בשלושה פרקים :

1. הצרכיהם של התנוועה, הסטודיאליים.
2. תפיקדו של הקבוץ בעיצוב תהליכיים בחברה.
3. הzierונות כמעיין של עצמה רוחניתה.

את ההיבט הסטודיאלי למדתי במרכז משק ומצחיר בקבוצי, אבל גיבשתי
ארתו כמצחיר פנים של האחד.

עסיתי בהחישברות, בבעירות המשק הצעיר, בගיוסים לתנוועות הנדרער,
השקעת אצמי בכל היבטי הפעילות התנוועתית, המשקים החברתיים, החינוכיים
התربותיים, על הכאבים ועל היצירה שבה.

למדתי לדעת שלנו בתנוועה צרכיהם בעלי גורן רחב ביותר, גם בתנוועה
חברתית וגם אלה הנורכעים מבניית משק.

הבנייה הלגיטימיות של הצרכיהם - בקרע, במ, בכף, בכוח-אדם,
בסירות ייזור, במדיניות מחרים - הצרכיהם המכיסים את עשייתנו בחקלאות, בחשיבה,
בצבא, במפעל האזרורי, הוליכה אוטה לעסוק בהם בגאותה.

אנדר ברנדים לא רק לעצמו, אנדר יוזרים נכסים לאומיים והנטל הבהיר
חייב להתחלק בין כל חלקו החברה.

כל היבש ישנו מחיר שאנו משלם מושם היוחנו באלה.

אבל ישנו מחיר המוטל על החברה כולה, אותה אנדר משרותים. צרכיהם אלה
משמעותם שיתרחבו עם בידול המשימות שאנו לזכים על עצמנו. צרכיהם מיזוחדים
לאזרוריים השוגנים בארץ בהתאם להדוגמיה התקופה, בגליל, בעמקים, במרכז הארץ או
בנגב.

אורתם הצרכיהם המיוחדים יש לבזרן בראשיה כוילת, של ההחישבות בכל הארץ
ועל שליח התנוועה לפועל מתרך סולידריות קבוצית. לייצג אובייקטיבית את כל
גורני הקשה דלהמנע במחשב מפרטיקולאריזם צר, איזה שלא יהיה, של קברזות או
אזרורים.

המפעל הגדול, המוטל למשה רק על עצמו, המפעל ההחישבותי קרב
לפתיחה שימוש חדשנות, ביחס הגליל, בערבה, אזרורי בבולות הבתוחן.

המפעל הגדול מחייב התישבות עירונית גדרלה, אבל נסירנו למד אורתנו,
שאורפה של ההתיישבות הדאות היא שהיא באה בעקבות ולא מקדים את ההחישבות העובדת,

עלינו החרבה ולנו הכלים לחג' דורות של מתיישבים, ראם תעמוד לנו
האמונה עצמה, נתור פрактиם בעtid שלא יבירשו אלה שבעבר.

2. הנושא השני, אני רואה ביצוב מקומה של התגועה בחברה הישראלית
ככזה מעצב במה שהיא יכולה לחת ולא רק במה שהיא יכולה לקבל.

תכליך הניכוד הגורר בינו לבין הסביבה מהו סבנה לאופיו של
הקבוץ בתגובה רעיהנית ולאופיה של החברה כפי שאנו רואים אותה.

ההתשובה היתה וכיולה להיות חותם השדרה של החברה, המחדמות והמפלגה,
התקין זה נחלש והסבנה שבזה היא שחרגלים לחירות גם כך, גם אנחנו וגם הם.

התקין הזה מונגה במעורבותנו עם כל סבנת החשיפה.

תקידנו בחברה הוא מרכיב ביותר, חותם הדוגמת האישית ונחוצה גם הסמכות שרק היא,
החברה; הכל ~~א~~ יכול להעניק.

להיות מעורב הוא לתפום את השוני שבחברה פוליטית, ואת כל גורני
התרומה התרבותית של העדות השונות. עשייה הזמן להיראת מעורבים, יהיה קשה
מאוחר יותר. החברה עבדת תהליכי השינויים בין ערכי העבר לבין החומרנות של חברה
חשאית.

בחלל של תקופת מעבר אפשר לזכה - לפי אמונתי - רעיון חברתי מגובש,
כל בתנאי שבין את מחות השוני ואת הפרטטיבית הנכונה של מקרמו בחברה.

בקידי העצמי במפלגה, בראש ההסבר, למדתי את טבעו של החלל שנוצר
בלעדנו, אבל הסבנה שאפשר להמשיך כך ולהעמיק את הנכוד.

סימפטומאטית לכך היא העדבה שהנהגת הלאומית העצווית שודת הדמן לי
להכיר מקרוב הולכת ומגבשת את תפיסתה ביחס אליו.

אין להם תרקע של בן-גוריון, אשכול או גולדה, דרך שיתוך פועלה מעמיק,
עימות מחייב צליח להעמיד אצלן את תנדענותם בערכיהם הנכוניים בתפיסתם הכללית.

אנחנו אPsi דרים מחריים לפעילותם מוגברת, לדושיח מתמיד, לעמידה
אייתה על ייחודה וואז, ורק אז נשפייע השפעה מעמיקה ומחמכתה.

לא זכיתי להיות בין "הריאונדים" אבל כן להשתתף לדoor מיזדי
הכבדים שלآخر מלחת הקוממיות ויתכן שלתוכה הכרашיתית הדאה עיצה בחובבי
האמונה בכוחנו קולקטיב, דרך אם נדע לשמר בקדנות את כללי האטייה והאסתטיקה
הכבדים נצליח לבלם את דארנו בעיאוב המזיאות העתيدة.

3. את הצירוגנות כחורה מבשימה סגותי בתנורעתן בגולה ובתקידי כמצחיה
אחד הבודדים העולמי.

לראות הצירוגנות כחורה יוצאת ואות עצמוני כנוסה האוטנטית של פאודויה.
רק לחלוּץ המגים הסמכות המוסרית והרוחנית לחנוך לתנורעת שרובחות בה ההבדל
בין צירוגנות מגשימה לבין פילנתרופיה פרד-ישראלית, רק היא יכולה לעמוד על
מרכזיותה של ירושלים ולא לקבל את המודל ירושלים ובבבלי.

יארנו לא רק משים לתפארת, אלא עיצנו דורות דורות של שליחי-אמות.
על ברכיהם יצקו חורה מבשימה ואהבת ארץ-ישראל עשרה אלפיים של בנייכים.

לימדי מורי פרופ', אטינגר מן הארגיברטיטה העברית, בראשיתו ההיסטורית
הרחבת, שהעיסוק של שנים רבות בציורנות בלי מרכיבים יוצאת צירוגנות כמעין בלתי
נדלה של כוחות רוחניים.

אליה הם הקוראים שבhem אני רוצה את הדגשים של פעילותם כשליח התנורעת.

הדגש שלי הוא על פעילותם, על **סאלאט** שرك היא משנה את המזיאות,
אבל יש להמנע ביניינו מחלוקת מלאכית בין אנשי רוח ולאנשי מעשה, הם חייכים
להשלים זה את זה. אבל לדעתם הרגש של שליח איבדור – שתפקידו לשרם את התנורעת,
לעמוד חשוב לבעיריה, הוא קודם כל להבין את המזיאות על מנת לשנורחת, משוד
שהפרונדות והשינורי טרדיים בעומק ממציאות עצמה.

המציאות והעתיד אינם נחוניים מראש, הם נחוניים לשפעתן בצדבור
בעל יעדים ערכיים וכתגורעה.

אני רוצה להביע את תודתי העמוקה לכם שהענחים לי תיקד מכל בחזי צבור;
אם האמון להיות שליחכם ושליחת של התנורעת.